

HÚSVÉTI ÜZENET

2008

ÚJ ÉLET KEZDETE KRISZTUSBAN

Az emberiség megváltásának művét Krisztus a húsvétkor történetek által vitte végbe, amikor halálunkat halálával megtörte, és az Életet föltámadásával újjászerezte.

Ezért az Úr szenvedésének és feltámadásának szent három napja – Nagycsütörtök, Nagypéntek, Nagyszombat – az egész liturgikus év tetőpontjaként emelkedik minden más ünnep fölé.

Miért a Húsvét a keresztények legnagyobb ünnepe, tehetjük fel a kérdést?

Érthetetlen sok ember számára, nem fér az elképzeléseibe, hogy az a valaki, aki magára vállalja a világ bűneit, az maga az Isten. Minden nap bűneinkkel, embertelenségeinkkel kiáltjuk bele a világba: 'Szállj le a keresztről', és nem vesszük észre, sokan nem is akarják tudni, hogy értünk történik a húsvéti KERESZTREFESZÍTÉS.

És megmarad az emberiség legnagyobb lidércnyomása, a halál elkerülhetetlensége. Tudottan, vagy tudatlanul, de állandóan emészti az embert, kioltja derűlátását, depresszióba taszítja.

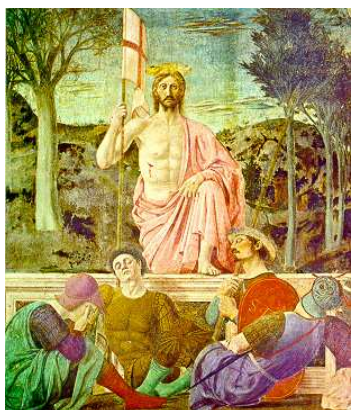
Mindez olyan vakságot idéz elő, ami lelkileg tönkreteszi az Életet.

A keresztény húsvét kivonulást kínál a lelki rabságból, azt akarja tanítani számunkra, hogy a Húsvét misztériuma és minden találkozás Krisztussal ÚJ ÉLET KEZDETE LEHET.

Ezt írja gyönyörű írásában, Willibald Kammermayer:

Húsvét az új élet ünnepe.
Krisztus feltámadt és feltámadásában ott van a mi életünk is.
Lehet az élet ezentúl szenvedés, olajfákhegyi elhagyatottság,
nagypénteki tragédia, kín, vagy halál,
ezentúl már mindig benne lesz a feltámadás csírája is.
Benne lesz fénylő magja annak a kiolthatatlan tűznek,
amit a feltámadt Krisztus gyújtott az idő és örökkévalóság számára.

Zoltán atya

Piero della
Francesca:
Krisztus
Feltámadása

Áldott húsvéti ünnepeket
kíván Zoltán atya és
a Szent Anna
egyházközség,
Leányfalu minden
lakójának,
e lap minden olvasójának!

Húsvéti készüllet és ünnep az Isten tenyerén élő ember életében

Miért tudtak igazán ünnepelni eleink? Mert méltó módon készültek az ünnepre.

Halál nélkül nincs föltámadás, ezért lélekben a halálon is keresztül kell mennünk, hogy valóban megéljük lelkünk föltámadását húsvét ünnepén. Nem hiábavaló a 40 napos böjt sem.

Dióhéjban arról, hogyan készült a régi ember, hogy igazi öröme legyen húsvét ünnepén. Így lehet nekünk is igazi ünnepünk, hiszen régi szokásainkat ma is tarthatjuk. Ha nyitott szívvel olvasunk, beláthatjuk, hogy a régi ember bölcs volt, valóban Isten tenyerén élt, Ő irányította lépteit.

Feketevasárnap két héttel előzi meg húsvétot. A régi ember gyászolt e napon, hiszen már közel van Jézus szenvedésének ideje. A temetőt járták, rendbe hozták a sírokat. A falu határában állított keresztek is végigjárták. A templomban violaszín lepellel takarták le a feszületeket, otthon fekete kendővel borították le a szentképeket.

A következő **szombaton**, a virágvasárnapot megelőző nap a gyerekek barkaágakat gyűjtöttek, s énekszóval vitték a templomba. Ezeket a barkákat szenteli majd meg a pap virágvasárnap.

Virágvasárnap Jézus Jeruzsálembé való bevonulását ünnepeljük. Ünnepelték Őt, pálmaágakkal fogadták, mert azt gondolták, hogy földi jólétet hoz. A pálmaág jeleként mi, magyarok szentelt barkaágat viszünk otthonunkba, mert a szentelt barka áldást hoz a családba. A régi ember több helyre tett belőle: a ház körül, az istállóba, a temetőben a sírokra, a földekre, hogy mindennek legyen föltámadása. Hiszen a barka az első tavaszi, fán növő virág. Puhaságával a szeretetet idézi meg.

Virágvasárnap szokása volt a zöldágjárás és a Bújj, bújj, zöld ág játék is, amelyeket nagylányok játszottak, énekszóval vonulva végig a falu utcáin. A palócok e napon a telet jelképező kiszabót tűzbe vagy vízbe dobják. (Ez a szokás régen hamvazószerda napjához kötődött.) E szokásokkal a tavaszi újulást, mindenek föltámadását segítette a régi ember.

Nagyhét hétfőjén a böjt megszigorodik: semmilyen zörgés nem megengedett a ház körül. Még az állatok is csöndben voltak e napon, mert a régi ember nem ült szekerre, semmilyen kerék nem forgott, így a kutyák nem ugattak, és ekkor a többi állat is csendesebb volt.

Nagyhét keddjén és szerdáján fölkeresték a határkereszteket, és rendbe hozták azokat. Az idegenben meghalt katonák lelkét imádsággal hívták haza, mert a régi ember hitében ezek a lelkek bolyongnak, és nem tudnak a mennyországba jutni, amíg haza nem hívják őket.

Nagycsütörtök az utolsó vacsora, az Oltáriszentség megalapításának ünnepe, amikor Jézus szövetséget köt minden néppel. (Érdemes elgondolkozni magyar eleink ősi szokásán, a vérszövetségen is ennek kapcsán.) Otthon a családban eloltották a tüzet, pedig nagyon fontos volt, hogy a tűz folyamatosan égjen, hiszen eleink hitében a tűzben az ősök lelke van jelen, az első ős pedig a teremtő Isten. Isten Fia halálának előestéjén elalszik a tűz, és csak a feltámadás ünnepén, húsvétvasárnap gyújtják meg újra. A harangok hallgatnak e napon, a templomban oltárfosztás van.

Jézus tragédiája, hogy a Getszemáni kertben azok árulják el Őt, akiket Ő maga választott. Mert az összes tanítvány elárulta Őt azzal, hogy nem virrasztott vele haláltusájában. A régi magyar ember ezért együtt virrasztott nagycsütörtök éjjelén, hogy Jézust ne hagyja egyedül. Eleink bölcsen tudták azt is, hogy halálunkkor egyedül kell maradnunk. A virrasztással megkapta az ember azt a kegyelmet, hogy haláltusájában Jézussal együtt lehet, nem lesz egyedül.

Nagypéntek Jézus halálának és temetésének napja. A régi ember kenyéren és vízen böjtölt e napon, hogy ezzel is részt vegyen valamiképpen Jézus szenvedésében.

A patakok vize aranyossá válik. Jézus áldozati vére teszi aranyossá a vizeket. Apokrif iratok szerint Jézus a Cedron-patakon átkelve egy kőben esett el. A kő az emberek kőszíve. A régi ember megfürdött az aranyos pataokban, hogy kőszíve eltűnjön.

Passiójátékot tartottak: eljátszották Jézus szenvedésének történetét, mint ahogy ma is tesszük.

Vita et passio Christi - Kódex

A templomi szertartáson zajt keltettek. Ezzel azt idézték meg, hogy Jézus halálakor mennydörgés támadt. Az embernek rá kell döbbsennie arra, hogy új emberré kell válnia.

A templomban fölállították a Szentsírt, és a hívek éjszakáig virrasztottak, imádkoztak mellette.

E napon már a föltámadás öröme is készült a régi ember: a lányok ekkor festették a tojásokat. Hagyomány csak a piros tojás, Jézus vérenek okán.

Nagyszombaton Jézus a sírban fekszik. Mindenki várja a föltámadást. Ezen a napon az emberek rendezik maguk körül a dolgaikat: meszelnek, takarítanak. Ezekkel a tevékenységekkel a lelkünket is rendezzük.

Délután az asszonyok elkészítették a húsvéti kosarat, amelybe sonkát (bárányt), kenyeret, kalácsot, tojást, bort, tormát, hagymát, fokhagymát, sót tettek: a disznó (bárány) áldozati ételek, a torma Jézus keserősége, a kenyér, kalács Jézus teste, a bor az Ő vére. A hagyma, a fokhagyma és a só gonoszűző. A piros tojás az élet, a föltámadt Jézus jelképe. Ezeket az ételeket szenteli meg a pap húsvétvasárnap.

A templomban tűzszentelés van. A megszentelt parázból mindenki vitt haza, a paraszt másnapig őrizték, csak akkor gyújtották meg újra a házi tüzet. A szentelt parázból jutott az állatok ivóvizébe és a termőföldre is. Vizet is szentelnek e napon, ebből keresztelt a pap egész évben, s haza is vittek belőle. Ittak belőle, mosakodtak vele, az állatoknak is adtak, de a kútba és a ház köré is jutott.

Éjfélkor határt jártak, Jézus sírját keresték, amelybe előzőleg az utolsó határkeresztnél rejtették el Jézus szobrát. Most a sírt üresen találták, hiszen Jézus föltámadt. Nagy örömmel mentek a templomba. A napkeltét várva imádkoztak. Ahogy kel föl a Nap (Jézus jelölője), lelkünk is emelkedik a pokolból.

Húsvétvasárnap hajnalán hazatérve ünneplőbe öltöztek. A lányok, asszonyok minden esztendőben új ruhát készítettek húsvét ünnepére. A templomba elvitték a szentelni való ételeket.

A falu népe a templomból hazatérve most fogyasztott először húst.

A rokonok fölkeresték egymást, a haragosok megbocsátottak egymásnak bocsánatkérés nélkül is: a bennünk föltámadt Krisztus kér és kap bocsánatot ilyenkor. Egyetlen törvény valósul: a szeretet.

Húsvéthétfő a hangos öröm napja. A fiatalság ünnepe, az életre locsolás alkalma. A leányokat egy vödör friss vízzel locsolták meg a legények, hogy ha majd annak ideje jön, teremjenek ékes virágokat.

A leány három helyen lett megloccsantva: a fején (ez a szellemét locsolta újjá), a mellkasán (ez a lelkét öntözte), s a szoknyája alá is kapott egy nagy loccsantást (ez a testét frissítette). A locsolásért piros hímes tojás járt. Hagyományosan csak nagylányokat locsoltak, hiszen ők adják majd tovább az életet, őket kell életre locsolni. A mai városi szokás ennek már egy igen eltorzult és értelmét veszített változata. Igyekezzünk visszatérni az eredetihez (friss vízzel és legények az eladósorban lévő lányokat), hiszen cselekedeteinknek értelmet kell adni.

Húsvéthétfő a vidámság napja, lóversenyt, réti játékot, mulatságot is tartottak e napon.

Húsvét keddjén a lányok locsolták vissza a legényeket csoportosan, vödör vízzel, sok mókával. Ezért azonban már nem járt piros tojás.

Fehérvasárnap a húsvétot követő vasárnap a komálás, mátkálás napja. Ekkor választottak a 10-12 éves gyerekek barátot: komát, mátkát maguknak. A megújult lelkű ember ilyenkor tud életre szóló barátságot kötni. A komálás mindig azonos neműek között történt. Egész életre testvérré fogadták egymást.

A leányok, legények e napon választottak második keresztanyát, keresztapát maguknak: általában házaspárt, akikben megbíztak, akiknek tanácsait elfogadták, akik példát tudtak mutatni, és segítették őket az előttük álló nehéz esztendőben.

Kérjük a Jóisten segítségét, hogy eleink bölcsességét fölhasználva mi is méltóképpen tudjunk a Húsvétra készülni, és így igazi örömünk legyen keresztény hitünk legnagyobb ünnepén.

Caravaggio: Krisztus elfogása

Júdás árulása a húsvéti történetek egyik fontos eleme. Sok író és művészt foglalkoztatott és ma is foglalkoztat az esemény, annak szereplőivel, az indítékokkal, indulatokkal együtt. Felkapott manapság Júdással foglalkozni, szenzációnak vélt felfedezéseket tálalni, amiken keresztül tetten érhető a valódi szándék, Krisztus áldozatának és a Feltámadásnak hétköznapijává, egyszerű emberi tragédiává züllesztése.

A képen érezhető, látható a nagy feszültség. Kifejező Júdás mesterkelt üdvözlése. De a fent vázolt rosszindulatú megközelítésre Krisztus ábrázolása adja meg minderre a választ. Az árulás tényének elfogadása, ezzel együtt az áldozat szelíd vállalása visz minket közelebb ez a kép Húsvét misztériumához.

A bérmálás szentsége, a felnőtt kereszténnyé válás

A bérmálás az a szentség, amelyben a megkeresztelt ember a Szentlélek vétele által megerősödik, hogy a hitet állhatatosan megvallja, vagyis, hogy a hite szerint éljen.

A bérmálás jegyadó szentség. Növeli bennünk a megszentelő kegyelmet, és jobban köti a hívőket az Egyházhoz. E szentség által válnak a megkeresztelték az Egyház nagykorú tagjaivá, akiknek kötelességük, hogy Krisztus tanúi legyenek szóban és tettben.

A nagykorú ember tevékeny tagja kell, hogy legyen az Egyháznak, aki önállóan, a világban is képviselni tudja közösségét és hitét a Szentlélek segítségével.

Minden megkeresztelt, elsőáldozó és még meg nem bérmált fölveheti és kell is, hogy fölvegye a bérmálás szentségét. Mivel a keresztség, a bérmálás és az Eucharisztia egységet alkotnak, ebből az következik, hogy a hívők kötelesek ezt a szentséget idejében fölvenni.

A *megerősítő*, más megközelítéssel *küldő* szentség magyar elnevezése a szláv *birmatovaty* szóból származik. A nyugati egyház a latin *confirmare* igéből alakult névvel illeti. Mind a szláv, mind a latin ige *megerősít* jelentésű.

A bérmáláshoz bérmászülőt választanak, akinek feladata segíteni a megbérmáltakat a felelős keresztény élet megvalósításában.

Legalább annyira szomorúan, mint tréfásan szokták megállapítani, hogy sok fiatal 'kibérmálkozik' az egyházból, vagyis a bérmálási előkészület és a szentség felvétele után már nem jár rendszeresen templomba, nem tekinti fontosnak, hogy az egyház közösségéhez tartozzon. Bízunk kell abban, hogy miként a felnőttek világában ma már nem pusztán formáság a templomba járás, hanem személyes döntés eredménye, a bérmálkozásra jelentkezők többsége ugyancsak személyes döntés alapján teszi ezt. Akkor is, ha ezt a döntést a szülőkkel közösen hozzák meg.

A szentségi jelet kézrátétellel, krizmával való megkenéssel adja a bérmálást végző püspök atya és mondja: **'N., vedd a Szentlélek ajándékának jelét!'**

Személyes érzések és vélekedések egy halál 25. évfordulójának készületében (Pusztasándor halálának évfordulójára)

Közeleg a jubileum. A 25 év számmisztika szerint valami megemlékezés kellene. Összeülnek néhányan és már hangzik is a ravasz kérdés: ki volt és mekkora ő, mit alkotott és mit hagyott hátra, hogy annyira kellene emlékezni rá? És gyűlnek a vélekedések. Mint tetű a var alól bújnak elő vélt, vagy valós sérelmek, sértődések, családi, sőt dinasztikus neheztelések, sunyi gyanúsítgatások, jól értesült pletykák a halottal kapcsolatban.

Kapva a megtisztelő felkérést. Gondolataim rendezése elején azért nem rejthetem véka alá korunkról kialakult alábbi véleményemet, mert éppen ez készítené mondandóm szubjektív igazának kendőzetlen kifejtésére. Nevezetesen: A ma embere – amúgy szűkebben euró-atlanti mindnyájan – nem ismer tekintélyt maga előtt és fölött. Embertársai felé az egyformán született és teremtett

jogán, pusztán a természeti erkölcs alapján mindenkinek – még a gonosztevőnek is – kijáró minimális megbecsülés parancsát és szükségszerűségét sem érzi kötelezőnek (főként magára nézve). Érzelmek, gondolatok nélkül vagyunk képesek szenvtelenül átlépni másokon, élőkön, holtakon, becsületükön, emberségükön, emlékükön. Nem csoda hát, hogy nincs meg korunkban az emberlét csodálatos értékének önbecsülése sem.

Sándor!

Tested elenyészett, lelked huszonöt éve a Teremtő édenkertjében él mindörökké. Ma Téged mocskolni késő és értelmetlen, védelmedre kelni pedig szükségtelen, hisz bíravid nem mi vagyunk.

Halála évfordulója számunkra, kis köröm számára ünnepi alkalom. Párommal 1947 óta hallgattuk, ismertük, 1965 óta haláláig – büszkén vallhatom – őszinte baráti viszonyban éltünk vele szeretett Leányfalunkon. E jogon bátran vállalom véleményemet, mikor egyszerűen fogalmazva kijelentem: nagy formátumú egyéniség volt. Isten nagy káposztáskertjében ő bizonytal egy fél hossz és ugyanannyi körfogat többlettel virított, mint mi legtöbben.

Főként irigyei hiúnak tartották. Én inkább rátartinak mondanám. Utóbbi jelzőre megvolt minden oka és kelléke.

Istentől kapott, tiszteletet gerjesztő robusztus testalkata, kiművelt szelleme, külső megnyilatkozásai és azok sugárzó belső tartalma okán fiatal pap korában szép egyházi, közéleti, netán politikai előmenetelt jósolt neki a csalfa sors. Költői hajlama és lelkülete már korán bontogatta szárnyait. A háború őt is szárnyaszegetté lőtte. Ennek a nagy törésnek köszönhetően következtében lett majd fél évszázadig az egyházmegye akkor talán legkisebb közösségének, Leányfalunak plébánosa, sokak Tiszi bácsija, és lettünk mi, hívei létének szolgálatának, barátságának haszonélvezői, haláláig.

Ízig-vérig emberből volt, stramm férfiember. Fialabb évtizedeiben az akkoriban Szentendrére iskolába gyalogszerrel közlekedő diákjaival hazafelé találkozóban a déli verőn a Duna-parton reverendában nem áttallott cigánykereket hányni, vitte a fiatalokat kirándulni, focizott, kerekedett, és diákjai olyan példát se matekból, se fizikából nem tudtak neki vinni, amire ő a magyarázatot és megoldást ne tudta volna; nem szólva történelemtől, irodalomtól, nyelvészetől, amiben nagy műveltségében szinte lubickolt. Így hát nem csoda, hogy tanítványai, ministránsai – köztük tulajdon gyermekeimmel – valamint hívei, barátai egyként valljuk, hogy vele együtt lenni, őt hallgatni, vele beszélgetni, szellemileg találkozni mindig épületes élmény, sokszor feledhetetlen élmény volt.

Életigenlésére jellemző látvány volt, mikor nyári alkonykor fürdőgyatyában, strandpapucsban, nyakában törülközővel húzott a Dunára egy délutáni úszkálásra. Szerette a Dunát. Csónakba ült, evezett diákjaival, férfival, nővel, fiatallal, öreggel, füttyülve a látszatra és a botránkozókra.

Főként nyári szezonban a helybeliek nem éppen túl népes hívőseregén kívül igényesebb városi hallgatóság is kíváncsi volt híressé vált prédikációira. Egy-egy jól épített szentbeszéde retorikai remekmű volt. Ha valamely nagy ünnepen, jó időben nyitott templomajtón át szabadon engedte zengzetes hangját, fortissimók lehallatszottak a keresztig, és vele szemben a csapos keze is megállt egy pillanatra a csapolással, midőn dörgedelme elhallatszott az általa Lómenyországnak titulált kocsmáig. A közelben lakóknak, üdülőknak akár nem is kellett a templomba menni a prédikáció meghallgatására. Beszédei olykor készületlenül, rögtönözve, néha hosszúra nyúlva, de mindig nyújtottak valami személyest, egyénit, énjéből származót. Rendkívül szuggesztív lélek volt.

Társadalmi mozgásterét a háború után két tényező szabta meg. Az egyik kényszerű, a vallás és Egyház egyre nyíltabb üldözése, ezzel összefüggésben szinte büntetésszámba menő mellőzése. A másik határ a magaválasztotta, korosodásával egyre szembetűnőbb visszavonultsága volt. Ez viszont későbbi költészetére termékenyítően hathatott. Nem volt könnyű személyéhez férközni. Keveseket tartott érdemesnek barátkozásra, udvartartást nem épített maga köré. A parókia soha nem volt nagy vendégeskedéseknek, fogadásoknak, papi összejöveteleknek színtere. Sándor-napi köszöntésre alkony után bajos volt már bejutni hozzá. Egy nyikorgó madzagos csengője volt, telefonja nem. Ezután kérdezhetik, hogy hol vannak a vendéglátás, a 'repi' kellékei? Egyszerű: nem voltak. Hasonlóan: hová lett majd fél évszázad hozadéka, hagyatéka, gyűjtött vagyonszáma? Mindenben szerette a szépet. Voltak kedves darabjai, talán értékei is, de ezeket családja idejekorán elmentette. Sovány, de kedves maradékok az emlékszóban láthatók.

Élete egyik, talán legjelentősebb szeletét a költészet tette ki. Ebben említésre méltót, talán maradandót alkotott. Hallani hangokat, hogy harmadosztályú, feledésre ítélt kis költő volt. Aki nem ismeri költészetét, az ne nyissa véleményre száját. Nos, másrészt annak jelentősége, hogy avatott, vagy kontár esztéták az ő költészetét a zöldellő, vagy hervadó koszorús költők sorába hová sorozzák a Parnasszuson, számomra nulla. Én nem vagyok kritikus, esztéta, irodalmár, de bátran állítom, lehetetlen, hogy figyelemmel, nyílt szívvel és némi műveltséggel olvasva akár új próbálkozás, a modern 'sehol-semmi pont, írásjel, bekezdés, nagybetű, rím' formában íródott költeményeit. Ne érezze meg valamit a vad patakként toduló érzések, sodró gondolatok mély tartalmából, témaválasztásaiban ne ismerné föl azt a rajongó óriáscsecsemőt, aki tiszta tekintettel csodálkozik rá Isten teremtett szép világára, átölel eget, anyaföldet, félti, inti, siratja önpusztító nemzetét, meglát minden szépet, igazat, jót, és gondolatain keresztül minden írásában ajándékoz nekünk egy kis marékkal az ég kékjéből.

Elhangzott a kétkedő kérdés, miszerint ilyen gyenge költemények kiadatására az 'átkosban' csak úgy lehetett engedélyt kapni, ha az illető valami ellentételt szolgáltatott a hatalomnak. Talán békepap volt, áruló? A feltételezés is aljas, alaptalan. Kizárt! Mi ismertük őt!

Kis köröm, családom, jómagam ünneplő szívvel és lélekkel emlékezünk évfordulóján. Köszönjük Istennek, hogy vele egy korban, körben évtizedeket élhettünk, élvezhettük szellemét, egyéniségét, barátságát, kaptuk és vettük papi szolgálatát, költésze itt és nekünk született, a miénk.

Életével, emlékével sokunknak életünk egy darabjává, értékes részévé finomult. Ez az ő hagyatéka.

Érte mondott hálaadó imánk legyen számára jó illatú ajánlás örök üdvössége ügyében a Mindenható előtt!

Dr. Havas Imre

Elhunyt Horváth Sándor atya

Február 3.-án megtért Teremtőjéhez Horváth Sándor atya, aki 1992. augusztus 15.-ével jött hozzánk, Leányfalura plébánosnak. Majdnem 10 évig szolgálta falunkban Istent és a híveket. Idős kora ellenére becsülettel munkálkodott a hitélet megtartásán, sőt erősítésén.

Emlékszünk szentbeszédeire, amikből mindig hazavittünk valami továbbmélkedni valót, még ha időnként többször ismételte is önmagát. Ezt már akkor elnéztünk neki, bizonyosságául annak, hogy mindig kaptunk útravalót ezekből a beszédekből.

Rendületlenül harcolt a gyerekek Istenhitre neveléséért, annak ellenére, hogy nehezen találta meg a hangot velük. Ifjúsági katekizmus-beszélgéseket vezetett, az ismételten ellanyguló aktivitás ellenére mindig újra kezdve.

Utolsó bejegyzése a plébánia naplójában a megfáradt lelkipásztor sóhaja: '2002. február 7.-én kértem a nyugállományba helyezésemet a Bíboros atyától, aki igen barátságosan fogadta a kérést. 76. évemet taposom, egészségem se jó. A székesfehérvári Országos Öregpapi Otthonba fogok menni. Jézus légy velem! Már össze is csomagoltam.'

Sándor atya! Köszönjük mindazt, amit értünk tett, imádságainkkal igyekszünk valamennyit viszonzni ezért. Kérjük az Úristent, adja meg neki az örök nyugodalmat!

A Keresztény Értelmiségiek Szövetsége (KÉSZ) és Dunakanyari csoportjáról

A legnagyobb keresztény, civil szervezet – egyesületi formában működve – Magyarországon 64 csoportban mintegy 5500 tag működik együtt a keresztény szellemiség jegyében.

Az Egyesület célja az **evangelizáció**, mely kettős tevékenységi kört jelöl ki számunkra

Egyrészt a saját tagságunk felé irányul, hogy valóban értelmiségi szinten ismerjék hitüket, és azt öntudattal képviseljék. Ennek érdekében előadássorozatokat, szabadegyetemeket, kerekasztal vitákat szervezünk.

A másik irány pedig az Evangélium, azaz **Jézus Krisztus képviselése a közélet minden területén.**

Ennek legjobb fóruma a JEL című kulturális és spirituális folyóiratunk. Kulturális rendezvényeink, közéleti szerepvállalásunk erkölcsi kérdésekben való megnyilvánulásaink, politikai fórumaink

ennek jegyében fogantak. Szívügyünk még a magyarság létének és önbecsülésének támogatása. Ezért intenzív kapcsolatot tartunk fenn a határon túli keresztény közösségekkel is.

Értelmiségi szervezet a KÉSZ, ami azt jelenti, hogy azokat az embertársainkat szólítjuk meg, akik sajátosan tudatos keresztény, azaz krisztusi belső, szellemi-lelki életet élő emberek. **Nemcsak** azok tartoznak tagjaink közé, akiknek diplomájuk van, hanem azok is, akik valóban élik az „írástudók felelőségét”.

A meghatározásban az **ökumenikus** vonás is benne van, hiszen mindaz, aki „krisztusi ember”, vagyis eleven kapcsolata van Jézus Krisztussal, magáénak tudhatja szövetségünket. Célunk továbbá még, hogy a „szakmai” munkát, a fiatalok megszólítását illetve mozgósítását hatékonyabbá tegyük.

Keressük a kapcsolatot más szervezetekkel, vagy egyesületekkel annak érdekében, hogy a közéletben erőteljesebben képviseljük a keresztény alternatívát.

A *szociális érzékenység is jellemzőnk*, része tulajdonságainknak: a Karitás és más segélyszervezetek munkáját is segítjük lehetőségeink szerint. A KÉSZ olyan tág keretet biztosít, melyet az egyes csoportok **a maguk helyi adottságaiknak megfelelően** tölthetnek meg tartalommal, értelmiségi kezdeményező erővel.

A **Dunakanyari csoport** 2003 őszén alakult meg, s az évek során egyebek között keresztény ifjúsági bált szerveztünk a szelídebb szórakozásra vágyóknak; belföldi és külföldi zárandoklatok részvevői voltunk, több térségi templomban szerveztünk ökumenikus imaórákat hazánk lelki megújulásáért; az egyházi élet aktív közreműködői vagyunk felolvasásokkal, hittan tanítással, eszközök vásárlásával, restaurálásával, takarítással; van keresztyén verselőnk, vannak kötöző pólya készítőink a világ leprásai számára. A család kiemelkedően megtartó értékének tiszteletére családok hétvégéjét szerveztünk színes programokkal; többször tiltakozó nyilatkozatokat tettünk közzé a társadalmunkat érő keresztényi szellemmel ellentétes jelenségekkel szemben; támogattuk az egyházak közötti együttműködést ökumenikus imafüzet kibocsátásával is.

Legutóbbi előadásaink címei:
Pajor András: *Erkölcsei felelőség a közéletben*
dr. Járosi Márton: *Üzleti helyett nemzeti energia stratégiát*
Szőnyi Zoltán: *Atomenergiáról – tárgyilagosan*
Mező József Ákos: *Rejtett üzenetek a médiában*

Reméljük, hogy rövid bemutatkozásunk felkeltette minél több olvasó érdeklődését irántunk, s szívesen kapcsolódna tevékenységünkbe valamilyen formában. Mindenkit szeretettel várunk!

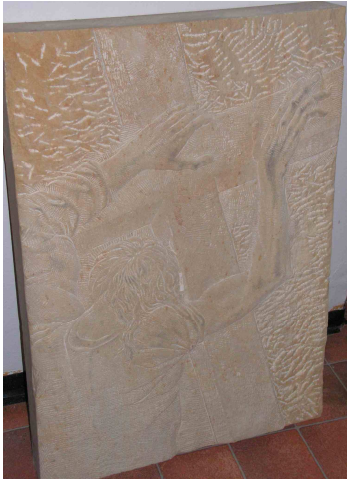

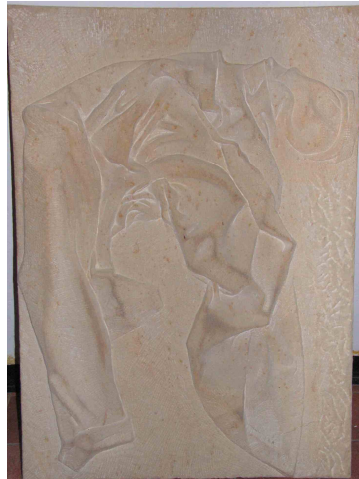
A csoportnál jelentkezni lehet: Eszterle István titkár Tel.: 26/ 380-505 ; vagy 06 20/ 31-56-132 E-mail: eszti@dunakanyar.net Levélcím: 2016 Leányfalu, Mátyás király u. 17.

Eszterle István

A templomunkhoz vezető út mellé tervezett keresztút

Késében vagyunk a megvalósítással, de – reményünk szerint – ebben az évben elkészül, megtörténik felszentelése! A művész úr által eddig leszállított stáció-képek:

		
<p>7. Jézus másodszor esik el a kereszttel</p>	<p>8. Jézus szól a síró asszonyokhoz</p>	<p>10. Jézust megfosztják ruháitól</p>
		<p>A stációk kő-kalapjából szintén elkészült már tizenegy darab. A hiányzó képek és a stációk kőfaragványai – ígéret szerint – nyárra készülnek el, így a stációk alapozására, majd megépítésére egy-két hónap rendelkezésre áll.</p> <p>A keresztút felszentelése reálisan ősszel lehetséges, ha nyárra tényleg elkészülnek a képek.</p>
<p>12. Jézus meghal a kereszten</p>	<p>13. Jézus testét leveszik a keresztről</p>	

Események az egyházközségben Nagyböjt folyamán, a Nagyhéten és Húsvétkor

Nagyböjt:

Keresztút: minden pénteken 17 órakor.

A délutáni misék előtt, 16 – 17 óra között lehetőség van gyónásra, lelki beszélgetésre.

Virágvasárnap (március 16.) 15-16 óra között bűnbánati liturgia, gyónási lehetőséggel.

Nagyhét:

Hétfő, kedd, szerda:	17:30	Szentmise
Nagycsütörtök	17:30	Szentmise, Szentségimádás
Nagypéntek	15:00	Keresztút
	17:30	Szent Liturgia
Nagyszombat	17:30	Feltámadási szentmise
	18:30	Körmenet (gyertyát hozzunk, tölcsérrel!)
Húsvét vasárnap	9:00	Ünnepi szentmise
	10:30	Családok miséje
Húsvét hétfő	9:00	Ünnepi szentmise
	10:30	Családok miséje

<p>Pusztá Sándor: Nagypéntek</p>	<p>záratórt pecsét a test titkát tárta egyenest rákopírozva a fát konok komor vonalát öt sebe öt mély virág hordozza immár tovább</p>	<p>dermesztő vad némaság kiáltotta az Atyát</p> <p>álltak senki sem beszélt sírtak senki sem remélt s hogy nem figyelték az est mohón nyalta föl a vért...</p>
<p>Nagypéntek rózsák száján dőlt a vér nárduszjácint elalélt Anyja ölében a Lét fáról-vetten már nem élt</p> <p>mint szárnyatört akarat bicsaklott váll fej a nyak</p>		